

[Anker Jørgensen.]

form for medejendomsret for lønmodtagerne, således som socialdemokratiet har fremlagt det i sit forslag om økonomisk demokrati. Økonomisk demokrati er også et led i en bedre styring af de økonomiske ressourcer, som derved kan være med til at udjævne de konjunktursvingninger, som dette liberale samfund ofte kommer ud for.

Socialdemokratiets alternative politik er nedfældet for det første i den helhedsplan, som vi fremlagde allerede i august, for det andet i den beskæftigelsespolitik, som vi fremlagde i 27 punkter her i tinget, og endelig også, som en del af dette, tankerne om medejendomsret.

Alt dette vil det være i de arbejdsløses og i samfundets interesse at få realiseret. Det vil kunne genetablere erhvervslivets styrke. Regeringen har derimod lagt et ultimatum frem. Det er ikke den måde, det kan eller skal gøres på. Hvis pessimismen skal vendes til optimisme, så er det for det første nødvendigt, at der finder et samarbejde sted på længere sigt i folketinget, for det andet at der mellem en regering og folketinget på den ene side og arbejdsmarkedets parter på den anden side også etableres et samarbejde om de problemer, vi står over for. Det er det, vi har brug for, men det er ikke det, regeringen lægger op til.

Morten Lange (SF):

Der er et enkelt punkt, hvor jeg var uenig med hr. Erling Dinesen i den i øvrigt udmærkede og klare tale, han holdt. Han sagde, at de forslag, regeringen her forelægger, var, som om de var skrevet i Arbejdsgiverforeningen. Jeg er fuldstændig sikker på, at skulle Arbejdsgiverforeningen lovgive for lønningerne her i Danmark, så ville de ikke begå fuldt så grove overgreb, som regeringen her forsøger. De skulle jo trods alt leve med dem til daglig på arbejdspladserne og er fuldstændig klar over, at en sådan provokation er, hvad man kunne kalde uøkonomisk.

Så tror jeg, jeg på meget høflig måde har

karakteriseret de forslag, der foreligger for os. Det er jo et kernepunkt i dem, at de afskaffer en automatisk dyrtidsregulering, som vel nok kan kritiseres på mange punkter, men som bygger på en temmelig dyb tradition i dette land, og som har vist sig at holde mange lønninger i rimelig harmoni.

Vi har netop haft en kommissionsundersøgelse, som udtaler sig ganske anderledes, end vi ser det fremlagt i regeringens motiver til lovforslagene. Den har ganske klart påvist, at man ikke kan tillægge dyrtidsreguleringen nogen karakter af inflationsskabende faktor. Man kan heller ikke sige, at dyrtidsreguleringens forskellige former får lønningerne til at afvige væsentligt fra hinanden. Uanset dette tror jeg, der er en bred forståelse for, at de nuværende dyrtidsreguleringer ikke kan holde ret meget længere, først og fremmest fordi de, skal vi sige meget tunge portioner til de højere lønnede i dette land er uforståelige og urimelige.

Det er derfor helt sikkert, at hvis regeringen var kommet til dette folketing og havde sagt, at nu skal vi se på spørgsmålet om dyrtidsregulering, så var den blevet mødt med en åbenhed, som den sandelig havde kunnet glæde sig til som et forhandlingsgrundlag, men hvad gør den i stedet? Den efterlader et tomrum i al dansk lønpolitik ved at komme og sige, at nu er dyrtidsreguleringerne væk, og måske skal de genindføres under en eller anden form, måske skal de ikke genindføres. Sådan forhandler ingen partner, og sådan lægger folketinget ingen inspiration op til spørgsmålet om, hvorledes lønningerne skal justeres i Danmark.

Hvad er det så for noget, man kommer med? Ja, det er jo altså skildret her som et illusionsnummer, når man laver en erstatningsordning for dyrtidsportionerne, og det er jo i virkeligheden meget blidt sagt. Hr. Lindholt var så venlig at sige, at man gav den gode borger, der var blevet plyndret, 10 kr. med til taxaen. Man skal vel at mærke huske, at de 10 kr. er hans egne. Det er skam ikke nogle, man yder, for hele model-